

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 318/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou FELŠÖCI & Partners, s. r. o., Bajkalská 31, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ing. Ján Felšöci, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4 T 60/2014 zo 6. októbra 2014, uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To 166/2014 z 9. decembra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 87/2015 z 29. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2016 mailom a 29. júla 2016 poštou doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 60/2014 zo 6. októbra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 To 166/2014 z 9. decembra 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 87/2015 z 29. februára 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu spolu s ďalším obvineným [REDAKOVANÉ] uznaný za vinného z pokusu zločinu ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve podľa § 14 ods. 1, § 20 k § 155 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, *„nakoľko podľa súdu mali spoločným konaním inému... úmyselne ublížiť na zdraví tak, že ich konanie malo bezprostredne smerovať k úmyselnému spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, avšak k takejto ujme nedošlo a spoločným konaním sa mali slovne a fyzicky, verejne a na mieste verejne prístupnom dopustiť hrubej neslušnosti a výtržníctva tým, že napadli iného“*. Okresný súd sťažovateľovi uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní šesť rokov nepodmienečne a obžalovanému [REDAKOVANÉ] úhrnný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov nepodmienečne a súčasne ich zaviazal na náhradu škody.

Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ spolu s jeho spoluobvineným podali odvolanie, ktoré krajský súd napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodné.

Sťažovateľ následne podal Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky podnet na podanie dovolania, ktorému však nebolo vyhovené a dovolanie nebolo podané, o čom bol sťažovateľ upovedomený prípisom č. 42026/2015-61/D/262 z 31. júla 2015.

Následne sťažovateľ podal v predmetnej trestnej veci dovolanie, ktoré však najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako nedôvodné.

Podľa názoru sťažovateľa vo veci konajúce súdy svojimi rozhodnutiami porušili jeho už označené základné práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. Podľa sťažovateľa právne posúdenie jeho konania a skutku vo veci konajúcimi súdmi ako pokusu ťažkej ujmy na zdraví nie je spravodlivé, pretože *„nebol stíhaný a jeho skutok nebol posudzovaný ako trestný čin tak ako to stanovuje zákon, ale ľubovôľou a svojvôľou konajúcich súdov, ktorí k takémuto záveru došli bez toho, aby to malo oporu vo vykonanom dokazovaní a následkoch, ktoré z konania sťažovateľa vyšli najavo. Takto bol sťažovateľ stíhaný a uznaný vinným zo skutku, ktorého zákonné znaky neboli naplnené ani preukázané a z dôvodov, ktoré mu neboli náležité vysvetlené ani preukázané.“*. Sťažovateľ zastáva názor, že pokus ťažkej ujmy alebo konanie bezprostredne smerujúce k úmyselnému spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví neboli v konaní jednoznačne, nespochybniteľne a usvedčujúco preukázané. Odôvodnenia vo veci konajúcich súdov v tomto smere neobstoja, pretože sú podľa jeho názoru veľmi stručné, a tým pôsobia arbitrárne a nepreskúmateľne. Sťažovateľovi z odôvodnení napadnutých rozhodnutí nie je *„nevyčerpatelne jasné, na akom základe, akými myšlienkovými pochodmi a hodnotením bol uznaný vinným pre závažnejšie kvalifikovaný trestný čin“*.

Sťažovateľ namieta, že v predmetnej veci vo vzťahu k pokusu závažnejšieho trestného činu nebol produkovaný žiaden priamy ani podporný dôkaz, právna kvalifikácia v podobe pokusu bola v neprospech sťažovateľa vytvorená *„výlučne subjektívnym svojvoľným hodnotením prvostupňového súdu a následne aj nadriadených súdov bez toho aby mala oporu vo vykonanom dokazovaní (najmä v konaní a úmysle, prípadne cieľi, motíve a pohnútky sťažovateľa)“*. V konaní podľa neho nebolo preukázané, že:

«a) že by konanie sťažovateľa smerovalo k dokonaniu trestného činu (jeho stret s poškodeným bol náhodný a improvizovaný, nikto v tom čase nevedel, že niečo môže svojím konaním spôsobiť navyše ak obžalovaní zhodne uvádzajú, že ich poškodený napadol) a že by iba okolnosť nezávislá od ich vôle im v tom zabránila (naopak, bolo preukázané, že sami od svojho konania upustili a dokonca počas skutku ešte aj komunikovali so svedkyňami)

b) že by jeho konanie smerovalo k dokonaniu trestného činu bezprostredne (nebola uvedená ani nebolo možné vyvodit' žiadnu hranicu, po ktorú malo byť konanie sťažovateľa pokusom a od ktorej už mal páchať samotný závažnejší trestný čin - teda nebola preukázaná

úzka spojitosť konania sťažovateľa s možným závažnejším následkom a súdy nijako nevysvetlili, do akej miery sa konanie sťažovateľa malo priblížiť k dokonaniu trestného činu ani nepoukázali na okolnosti a dôvody, pre ktoré k dokonaniu činu nedošlo) a napokon,

c) úmyselné konanie sťažovateľa vo vzťahu k ťažšej ujme (nebolo preukázané, a už vôbec nie objektívne a jednoznačne, že by sťažovateľ mal priamy vedomý cieľ, motív, pohnútku alebo iné vnútorné nastavenie svojej mysle a vôle v smere až „dokaličiť“ poškodeného): toto je zjavne najpodstatnejším „nedostatkom“ posudzovania konania sťažovateľa, nakoľko pokus trestného činu je možný len pri úmyselných trestných činoch, čím v tomto prípade nebol preukázaný jeho úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví (úmysel musel smerovať k spôsobeniu ťažšieho následku, ku ktorému však pre okolnosti nezávislé od vôle páchatel'a nedošlo)».

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ uvádza, že *„ich stretnutie s poškodeným bolo náhodné, dovtedy ho nepoznali (videli ho prvýkrát), čím nemali žiaden prvotný dôvod dôjsť s ním ku kontaktu (napr. rasový, náboženský, národnostný a pod.), a teda ich spoločný stret s poškodeným bol výsledkom situácie, ktorá zrazu nastala. Ak súdy prezentujú, že obžalovaní sa mali o niečo pokúsiť, vstupuje tak do stavu ich mysle, ktorý nepoznajú a ktorý nebol preukázaný žiadnymi inými objektívnymi okolnosťami, a teda vyvodzuje závery, ktoré sa nestali, čo je neprípustné.“*

Sťažovateľ následne po poukázaní na jednotlivé okolnosti prípadu uvádza, že okresný súd aj krajský súd mu pokus ťažkej ujmy nedokázali, a preto skutok nesprávne právne posúdili a kvalifikovali. Zastáva názor, že skutok mal byť kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, k čomu sa aj priznal.

Sťažovateľ ďalej namieta, že porušením práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj práva na obhajobu je aj nerešpektovanie zásady *„in dubio pro reo“* zo strany konajúcich súdov, ktoré obžalovaným nevyšli v ústrety, ale objektívne existujúce nezrovnalosti vyhodnocovali podľa sťažovateľa v zásade proti obžalovaným, najmä proti sťažovateľovi.

K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, a tým aj k porušeniu práva na obhajobu napadnutými rozhodnutiami došlo podľa sťažovateľa aj vo vzťahu k výške trestu, ktorý ho postihuje absolútne neprimerane, keďže bol uložený *„na podklade nesprávne vyhodnotenej dôkaznej situácie a nesprávnej právnej kvalifikácie, a to všetko rozhodovacím spôsobom, ktorý je nepreskúmateľný pre jeho nedostatočnú preukázanosť a tým svojvoľnosť“*. Zastáva názor, že *„pri skutku, za ktorý je sťažovateľovi kladená vina, trest v takejto výmere nespôsobí poučenie a prevýchovu páchatel'ov ako predpokladá § 34 ods. 1 Trestného zákona, ale bude mať úplne opačný efekt - sťažovateľa degraduje a hlboko zasahuje do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, že už nebude schopný plnohodnotného návratu do normálneho života“*.

Zároveň namieta, že vo veci konajúce súdy v rozpore so zásadou prezumpcie neviny prihliadali v neprospech sťažovateľa na jeho priestupkové záznamy, ktorými ako ďalej uvádza, aj napriek tomu, že ich nepoužili ako prít'azujúcu okolnosť, sa evidentne riadili a tieto ich zjavne ovplyvnili aj pri prichýlení sa k prísnejšej právnej kvalifikácii skutku v tomto konaní.

Namieta tiež, že najvyšší súd si v napadnutom uznesení nespĺnil svoju povinnosť, ktorá mu vyplýva z čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, *„chrániť základné práva, kedy ide o nesprávnu aplikačnú prax tohto súdu, ktorý veľmi reštriktívnym spôsobom aplikuje ustanovenia o prípustnosti dovolania, ktorá je vo svojom dôsledku aj porušením čl. 13 dohovoru, teda porušením práva na účinné opravné prostriedky...“*. Najvyšší súd podľa sťažovateľa mohol urobiť korekciu zjavne nesprávnych záverov súdov nižšieho stupňa, no neurobil tak, preto je sťažovateľ nútený sa uvedeného postupu domáhať na ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd pri predbežnom prerokovaní prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a bez určenia pojednávania nálezom takto rozhodol:

«1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 02. 2016 spis. zn. 6 Tdo 87/2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, spis. zn. 23 To/166/2014

zo dňa 09.12.2014 v spojení s uznesením Okresného súdu v Trenčíne (správne má byť „rozsudkom Okresného súdu Trenčín“, pozn.), spis. zn. 4T/60/2014 zo dňa 06.10.2014 bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 17 ods. 2, 46 ods. 1 a 49 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.02.2016 spis. zn. 6Tdo87/2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, spis. zn. 23To/166/2014 zo dňa 09.12.2014 v spojení s uznesením Okresného súdu v Trenčíne (správne má byť „rozsudkom Okresného súdu Trenčín“, pozn.), spis. zn. 4T/60/2014 zo dňa 06.10.2014 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Trenčín, aby znova konal a rozhodol, pretože skutok nie je trestným činom pokusu trestného činu zločinu ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve podľa §§ 14 ods. 1, 20 k § 155 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie FELŠÖCI & Partners, s.r.o... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 303,16 €, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet advokátskej kancelárie FELŠÖCI & Partners, s.r.o... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti nálezu.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ napáda predovšetkým skutkové zistenia, hodnotenie dôkazov, právnu kvalifikáciu trestného činu, výšku uloženého trestu odňatia slobody, nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami sťažovateľa vo veci konajúcimi súdmi a nedostatočné odôvodnenia napadnutých rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, ktoré zároveň považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a preto prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Právomoc ústavného súdu je subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá ústavný súd právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, pretože príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu označených práv bol v odvolacom konaní krajský súd. Sťažovateľ právo podať odvolanie proti napadnutému rozsudku okresného súdu využil a krajský súd o ňom riadne rozhodol.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu. Porušenie označených práv sťažovateľ odôvodňuje najmä tým, že napadnuté uznesenie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, a teda arbitrárne a nepreskúmateľné. Zároveň sťažovateľ aj vo vzťahu ku krajskému súdu napáda skutkové zistenia, hodnotenie dôkazov, právnu kvalifikáciu trestného činu, výšku uloženého trestu odňatia slobody a nedostatočné vysporiadanie sa s jeho námietkami.

Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením odmietol ako nedôvodné.

Ústavný súd, riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti v nadväznosti na rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. rozsudok z 12. 11. 2002

vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54), rešpektujúc aj vlastnú rozhodovaciu činnosť, uvádza, že v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010, IV. ÚS 394/2013). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 23. mája 2016, pričom sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu mailom 25. júla 2016 (23. júl 2016 pripadol na sobotu, pozn.) a 29. júla 2016 ju doplnil aj v písomnej forme. Ústavný súd preto v tomto prípade považoval lehotu na podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu za zachovanú.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Ústavný súd preto v zásade nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Článok 49 ústavy vyjadruje jeden z princípov právneho štátu, požiadavku zákonnosti v trestnom práve a vymedzuje podmienky trestnej zodpovednosti a požiadavku presného zákonného vymedzenia druhu a intenzity trestných sankcií. Podľa ustanovenia tohto článku len Národná rada Slovenskej republiky môže zákonom ustanoviť, čo je trestný čin, aké sú podmienky trestnej zodpovednosti a aký trest a za akých podmienok je možné za spáchanie trestného činu uložiť. Trestný zákon musí obsahovať uzavretý katalóg trestných činov a uzavretý katalóg trestov a súčasne zákaz analógie v neprospech páchatel'a, čím štát stanovuje zákonné limity pre obmedzenie základných práv a slobôd občanov (I. ÚS 313/06, II. ÚS 241/06).

Z týchto hľadísk ústavný súd pristúpil aj k preskúmaniu napadnutého uznesenia krajského súdu.

Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 319 Trestného poriadku odmietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu, pretože ho nepovažoval za dôvodné. Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil takto: *«Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných nie sú dôvodné.*

Okresný súd náležite zistil a ustálil skutkový stav ako predpoklad potrebný na jeho rozhodnutie, pričom postupoval v súlade so zákonom. Na hlavných pojednávaniach vykonal

všetky dostupné a potrebné dôkazy a tieto aj objektívne a správne vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v celkovom súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k správnym skutkovým zisteniam a právnym záverom. Okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery pri uznaní viny obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Pokiaľ sa týka obrany obžalovaného [REDAKOVANÉ] podporovanej spoluobžalovaným [REDAKOVANÉ] že bol napadnutý poškodeným [REDAKOVANÉ] a že sa len bránil útoku poškodeného, takto prezentovanej obrane neuveril senát krajského súdu vzhľadom na ostatné vo veci vykonané usvedčujúce dôkazy a nemohol jej prisvedčiť. Poškodený [REDAKOVANÉ] uviedol, že v inkriminovaný večer sedel v bare spoločne s [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom on pil čaj. Bavili sa a počuli nejaké výstrely, pričom dievčatá povedali, že by chceli ísť preč. Povedal, že dopijú a pôjdu. Keď obžalovaní opäť začali strieľať na terase, tak vyšiel na terasu sa s obžalovanými dohodnúť. Obidve svedkyne vyšli na terasu po cca jednej minúte a za takýto krátky čas nemohlo dôjsť k rozhovoru s obžalovanými, k zbieraniu nábojníc a ešte aj k napadnutiu obžalovaného [REDAKOVANÉ] zo strany poškodeného [REDAKOVANÉ] tak, ako to uvádzal obžalovaný [REDAKOVANÉ] a spoluobžalovaný [REDAKOVANÉ]. Tu senát krajského súdu uvádza, že poškodený [REDAKOVANÉ] je subtilnej postavy, pričom z posudkov vyplýva, že je mierumilovnej povahy, nemal pozitívne alkoholické nápoje (pil len čaj), a preto je nepravdepodobné, že by takýto človek napadol dve vyšportované osoby, z ktorých jedna mala navyše pištoľ v ruke, pričom z priestupkových riešení obžalovaného [REDAKOVANÉ] vyplýva, že má výrazné sklony k agresívnemu správaniu. Na druhej strane je potrebné uviesť, že z výpovedí svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vyplývajú tri fázy bitia poškodeného a to jednak na terase, keď asi po minúte vybehli von a videli, že poškodený [REDAKOVANÉ] stál chrbtom k stene a obidvaja obžalovaní stáli vedľa seba a napádali ho pästami do hlavy, do brucha, kopali ho, kričali „zabijem ťa“, jeden na druhého „zabi ho“. Potvrdili, že poškodeného začal udierať do hlavy obžalovaný [REDAKOVANÉ] a potom poškodeného udrel aj obžalovaný [REDAKOVANÉ] pričom sa striedali. Poškodený sa skrčil a chránil si hlavu a tvár a vtedy ho obžalovaný [REDAKOVANÉ] kopal do brucha. Následne obžalovaný [REDAKOVANÉ] zobral popolníkový kôš a udrel poškodeného [REDAKOVANÉ] do hlavy. Svedkyne tiež potvrdili, že poškodený [REDAKOVANÉ] neudrel ani raz a neútočil na obžalovaných. Keď sa poškodenému podarilo utiecť z terasy do vnútra baru, potvrdzujú aj

bitie vo vnútri. Svedkyne taktiež potvrdili bitie aj vonku pred reštauráciou obžalovaným ■■■■■ ktorý udrel poškodeného päšťou do hlavy, hrudníka a kopal ho. Napokon žiadali obžalovaného ■■■■■ aby presvedčil obžalovaného ■■■■■ aby už poškodeného nechal tak, pričom tento obžalovaného ■■■■■ presvedčil, ktorý prestal na poškodeného útočiť a potom zobrali poškodeného preč. Aj výpoveď poškodeného ■■■■■ je v súlade s výpoveďami svedkýň, pričom tento popísal začiatok napadnutia na terase a uviedol, že keď podával nábojnicu, zdalo sa mu, že obžalovanému ■■■■■ vtedy vycítil, že niečo nie je v poriadku a od tohto momentu si veľa nepamätá, lebo tam musel dostať asi prvú ranu. Pamätal si už len ako sa prebral na zemi a držal si hlavu. Obžalovaní sú ďalej z trestnej činnosti usvedčovaní podporne aj výpoveďou nepriameho svedka ■■■■■ a vierohodnou časťou výpovede svedkyne ■■■■■. Skutočnosť, že zranenia boli spôsobené bez akýchkoľvek pochybností, zavinením inou osobou, bez pochybností potvrdzujú obidva znalecké posudky z odboru zdravotníctva a farmácie, tiež rozsah zranení, ako aj vyššie uvedené svedecké výpovede, ktoré vzájomne korešpondujú a sú bez podstatných rozporov. Pokiaľ ide o ďalšie dôvody, odvolací súd poukazuje na veľmi podrobne a precízne odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil...»

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že nedošlo k pokusu ťažkej ujmy na zdraví, krajský súd uviedol: «Pokiaľ obžalovaní ■■■■■ ä ■■■■■ namietali, že nedošlo k pokusu ťažkej ujmy na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., s týmto sa senát krajského súdu nestotožnil. Pokus ťažkej ujmy na zdraví vyplýva zo samotného spôsobu útoku, keď obžalovaný ■■■■■ a obžalovaný ■■■■■ poškodeného bili hlava - nehlava, surovým kopaním a tiež verbálnym vykrikovaním obžalovaných „zabi ho“, „zabijem ťa“ a samotný pokus bol dokonaný spôsobením poranenia hlavy, a to zlomením čelovej kosti s prevalením do čelových dutín s priamym ohrozením mozgu. A len vďaka tomu, že nebolo podané odvolanie prokurátora v neprospech obžalovaných, sa odvolací súd nezaoberal otázkou možnej kvalifikácie konania obžalovaných ako pokusu spôsobenia následku v podobe smrti. Preto súd prvého stupňa nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaných, keď ich konanie po právnej stránke kvalifikoval ako pokus zločinu ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve podľa §§14 ods. 1, 20 k § 155 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák...»

Podľa názoru krajského súdu okresný súd postupoval správne aj pri ukladaní trestu, vychádzajúc pritom z § 34 ods. 1 a 4 Trestného zákona, pričom prihliadol aj na spôsob spáchania činov (zločinu a prečinu), následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce, priťažujúce okolnosti, na osoby páchatel'ov, ako aj možnosti ich nápravy. Krajský súd u sťažovateľa poľahčujúcu okolnosť nezistil a taktiež neboli zistené ani priťažujúce okolnosti. Krajský súd poukázal na to, že predchádzajúce odsúdenie za obdobnú trestnú činnosť má sťažovateľ zahladené a zároveň že u sťažovateľa „nie je možné opomenúť tú okolnosť, že bol v minulosti viackrát riešený za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zák. SNR č. 372/1990 Zb., z ktorých vyplýva agresívne násilné správanie obžalovaného, čo v neposlednom rade vyústilo až do spáchania predmetnej trestnej činnosti. Taktiež nie je možné opomenúť spôsobený následok, pričom len málo chýbalo a následok mohol byť ďaleko závažnejší.“. Z tohto pohľadu preto podľa krajského súdu súd prvého stupňa správne diferencoval trest u sťažovateľa. Zároveň uviedol, že „obžalovanému musel byť ukladaný trest za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. podľa ustanovenia § 41 ods. 1 Tr. zák. v zmysle § 34 ods. 6 Tr. zák. podľa najprísnejšieho trestného činu v zmysle § 155 ods. 1 Tr. zák. v trestnej sadzbe v rozpätí (4 - 10 rokov), preto správne súd prvého stupňa obžalovanému uložil trest v dolnej polovici zákonnej trestnej sadzby vo výmere 6 rokov. Obžalovaný si nevytvoril žiadne okolnosti v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. pre postup ukladania trestu pod dolnú hranicu zákonnej sadzby.“.

Ústavný súd pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu vzal do úvahy aj obsah rozsudku okresného súdu, keďže podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a navyše krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku poukazuje aj na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, ktoré považuje za vecne správne.

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu. Okresný súd po poukázaní na jednotlivé dôkazy, z ktorých pri odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal, svoje rozhodnutie odôvodnil takto: «Senát okresného súdu po vykonaní celého dokazovania, v „dostupnom“ rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie dospel k záveru, že

žalovaný skutok je potrebné, bez narušenia jeho skutkovej totožnosti, primerane upraviť, pretože bolo potrebné objektívne a pravdivo niektoré skutkové okolnosti zdôrazniť či doplniť a niektoré - spôsobené zranenia a opodstatnenosť ich liečby jednoznačne ustáliť. Pokiaľ išlo o obranu či obhajobné tvrdenia obžalovaného [REDAKOVANÉ], že on sa bránil iba „útok“ poškodeného, čo bližšie popisoval, senát okresného súdu nemohol vzhľadom na ostatné viaceré vykonané a usvedčujúce dôkazy akceptovať. Takejto obrane, ktorú v tomto smere po celý čas podporoval aj [REDAKOVANÉ] nebolo možné ani z logického hľadiska uveriť, aj vzhľadom na všetky okolnosti celého prípadu, keď poškodený išiel za oboma obžalovanými, ktorí z jeho vtedajších vedomostí disponovali nejakou strelnou zbraňou, boli dvaja, z toho obžalovaný [REDAKOVANÉ] výrazne fyzicky podstatne disponovanejší než sám poškodený. Obhajobné tvrdenia [REDAKOVANÉ] sú tiež podporne vyvrátené aj nespornou skutočnosťou, jeho predchádzajúcimi viacerými priestupkovými konaniami ako aj trestným konaním, ktoré poukazujú na jeho výrazné sklony k agresívnemu konaniu, bez zábran a k impulzívnym reakciám v prípadoch konfliktných riešení. Významnou mierou však vierohodnosť obrany obžalovaného narúšajú aj jeho dokázané tzv. „kolúzne“ (ovplyvňovacie) aktivity, ktoré tento obžalovaný vyvinul už krátko po inkriminovanom čase, keď zlikvidoval obrazový záznam na záznamové médiu - harddisku, ktorý mohol významným spôsobom prispieť k objasňovaniu skutkových okolností. To, že tak urobil má iba jediné a možné logické vysvetlenie, že obžalovaný by tak nekonal, potom, čo preukázateľne na základe ďalšieho znaleckého dokazovania, odborného vyjadrenia, ako aj výpovede svedka [REDAKOVANÉ] sa oboznámil s obsahom tohto záznamu, keby na tomto zázname mali byť zachytené skutkové okolnosti, ktoré by mali podporovať jeho obranu a obžalovaný by tiež tak nemal logicky dôvod konať ani v prípade, keby sa tam žiaden podstatný obrazový záznam nenachádzal. Aj ďalšie neskôr preukázané kolúzne aktivity od obžalovaného [REDAKOVANÉ] smerom k osobe svedkyne [REDAKOVANÉ], ako senát okresného súdu konštatoval pri rozhodovaní o jednej z jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, významným spôsobom vyvrátili vierohodnosť jeho obrany a tvrdenia o skutkových okolnostiach. Pri konštatovaní o kolúznych aktivitách senát okresného súdu nemôže nechať bez povšimnutia ešte jeden fakt, a to, že zaistená plynová pištoľ patriaca obžalovanému [REDAKOVANÉ], ktorú sám vydal s predchádzajúcou jeho snahou túto zničiť, čo preukazuje stav, resp. rozsah jej poškodenia, poukazuje tiež na možné takéto aktivity smerujúce v tom

čase k snahe zahmlieť skutkový stav veci - možným spochybneniam o streľbe v inkriminovanom čase. Naopak, tvrdenia obžalovaného [REDACTED], že poškodený mohol byť pod vplyvom omamných látok, drog a alkoholu keď sa išiel „predvádzať“ pred svojimi priateľkami, bolo z nich preukázané iba to, že poškodený bol pod vplyvom požitia alkoholických nápojov z inkriminovaného dňa, čo sám priznal, keď ani rozsah požitia, vzhľadom na chybné vykonanú skúšku na alkohol v dychu nebol relevantne preukázaný a teda aj dosah na jeho vnímanie. Na druhej strane aj obžalovaný [REDACTED] (i obžalovaný [REDACTED]), ako sám priznal, v inkriminovanom dni požívali alkoholické nápoje. Pritom obžalovaný [REDACTED] svojim pokusom uznať vinu v priebehu vykonávania dokazovania, k svojimi vyjadreniami prispel nielen k usvedčeniu samého seba zo spôsobenia zranení poškodenému v inkriminovanom čase, ale aj k usvedčeniu spoluobžalovaného [REDACTED] na spôsobení týchto zranení. To, že tieto zranenia boli spôsobené bez akýchkoľvek pochybností zavinením inou osobou preukazujú presvedčivo a vierohodne oba podané znalecké posudky z odboru zdravotníctva a farmácie, ako aj výpovede oboch priamych svedkýň [REDACTED] a [REDACTED], ako aj výpoveď samotného poškodeného [REDACTED] ako svedka, ktoré výpovede vzájomne korešpondujú a sú bez relevantných rozporov. Napokon aj samotná výpoveď svedkyne [REDACTED] aj keď malou časťou, iba vo všeobecnej rovine, nie v detailoch prispieva k usvedčeniu oboch obžalovaných. Jej výpoveď však nemožno hodnotiť v celom rozsahu aj z logického hľadiska za hodnovernú, keď bolo preukázané, že táto bola pod vplyvom obžalovaného [REDACTED] a jeho okolia, čomu nasvedčujú jej opakované vyhlásenia, že si na konkrétne skutočnosti pre „značný“ časový odstup nepamätá v rámci kladenia otázok inými osobami, než obžalovaným [REDACTED], na ktoré jeho otázky však detailne reagovala. K jej nevierohodnosti významnou mierou prispeli i jej odpovede na kladené otázky, keď na jednej strane potvrdzovala svoje postavenie priameho svedka, avšak násilie, ktorým svedkom bola, čo ostatne potvrdzovali aj svedkyne [REDACTED] a [REDACTED] nelogicky bližšie popísať nevedela, resp. sa detailnejším odpovediam vyhýbala. V neposlednom rade oboch obžalovaných usvedčujú aj relevantné listinné a vecné dôkazy, najmä však závery znaleckých posudkov. Je pravdou, že znalci - lekári sa v istých konštatovaniach aj podstatného charakteru rozchádzali, avšak ich základ podstatný, pre rozhodnutie v predmetnej trestnej veci bol bez rozporov, čo obaja znalci, o. i. aj

konštatovali. ... závery znalcov, ich vysvetlenia so zreteľom na ďalšie preukázané skutočnosti plne postačovali na posúdenie sporných otázok, ktorými bolo predovšetkým určenie charakteru vzniknutých zranení a doby ich nevyhnutného liečenia vrátane obmedzení poškodeného na bežnom spôsobe života. V tomto smere senát okresného súdu sa nemôže stotožniť s názorom znalca [REDACTED] o charaktere vzniknutých zraní ako zranení ľahkých z medicínskeho hľadiska. Prijateľným logickým záverom o ich charaktere z medicínskeho hľadiska ako ťažkými zraneniami je záver druhého znalca [REDACTED], ktorého závery boli v tejto otázke presvedčivejším. To platí aj spôsobe a metóde potrebného intervenujúceho zákroku u poškodeného na odbornej klinike v Bratislave, kde o. i. konštatovali aj zranenia oka, ktoré závery si osvojil aj senát okresného súdu. Znalec [REDACTED] iba verbálne spochybňoval spôsob a metódu vykonaného intervenujúceho zákroku u poškodeného na klinike v Bratislave, od ktorej sa už v súčasnej dobe ustupuje, avšak bez hmatateľných dôkazov, ktoré by náležite potvrdzovali takéto jeho odborné závery. Naopak znalec [REDACTED] v tomto smere presvedčivo vysvetlil prečo k takémuto zákroku u poškodeného muselo dôjsť a toto fakticky potvrdzoval aj zvolený odborný postup na klinike v Bratislave. Na druhej strane senát okresného súdu považoval závery znalca [REDACTED] o tom, že zranenia na lebke poškodeného nie sú impresívneho charakteru za presvedčivejšie, resp. minimálne sporné, ak by malo dôjsť k takémuto konštatovaniu, a toto konštatovanie preto zo žalovaného skutku vypustil. V danom prípade bolo potrebné ustáliť aj akým spôsobom došlo ku zraneniam poškodeného, v ktorej otázkach sa obaja znalci zásadne nerozhádzali a potvrdzovali, že muselo ísť o opakované násilie inou osobou popisované aj priamymi svedkami. Nesporným sa aj na podklade medicínskeho znaleckého skúmania fakt, že zranenia najmä v časti hlavy tak, ako sa podrobne konštatovalo mohli viesť k bezprostrednému ohrozeniu dôležitého orgánu u poškodeného, ktorým je mozog a tým aj života poškodeného, ak by sa zvýšila sila úderov či intenzita násilia. Spôsobené zranenia poškodeného, ktoré zjavne nepopiera iba obžalovaný [REDACTED] vznikli spoločným konaním oboch obžalovaných. Z preukázaných skutkových okolností možno jednoznačne vyvodit' iba záver, že aktívnejším vo fyzických útokoch bol obžalovaný [REDACTED]. Na poškodeného fyzicky útočil ešte aj vo vnútri reštaurácie a aj vonku potom, čo poškodený unikol z reštaurácie. ... Senát okresného súdu konštatuje, že z podrobne vykonaného dokazovania

bolo zistené iba to, že poškodeného udierali obaja obžalovaní, opakovane, rukami - päťami aj nohami a to aj v istom momente, keď sa poškodený nachádzal na zemi, pričom vzniknuté a konštatované zranenia vznikli aktívnym konaním oboch obžalovaných a teda v príčinnej súvislosti s ich útokmi na poškodeného v inkriminovanom čase a na inkriminovanom mieste. Vari naj spornejším faktorom v danom prípade bolo právne posúdenie vzniknutých zranení u poškodeného v zmysle trestného zákona. Ich posúdenie z právneho hľadiska (trestného zákona) je výlučne v kompetencii súdu a nie znalca. V danom prípade ani jedno zo zranení, ktoré poškodený utrpel nemožno posúdiť jednoznačne ako ťažkú ujmu podľa § 123 odsek 3 písm. a) až h) Tr. zákona. Do úvahy posúdenie vzniknutých zranení v ich súhrne prichádzalo iba posúdenie ako ťažkej ujmy z hľadiska ustanovenia § 123 odsek 3 písm. ch) Tr. zákona, t. j. ako porucha zdravia trvajúca dlhší čas. Z ustanovenia § 123 odsek 4 Tr. zákona jednoznačne vyplýva, že za takúto poruchu možno považovať iba poruchu trvajúcu dlhší čas, ktorá si objektívne vyžiada liečenie, prípadne aj práceneschopnosť v trvám najmenej 42 kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného. Aj keď poškodenému (študent v inkriminovanom čase) nebola vystavená jeho lekárom prvého kontaktu (ošetrojúci lekár) písomná práceneschopnosť, táto skutočnosť sama o sebe v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia a priori nevyklučuje posúdenie jeho zranení ako dlhšie trvajúca porucha a teda ako ťažká ujma. Závery znalca [REDACTED] o minimálnej dobe 8 týždňov na liečenie konštatovaných zranení, prezentované však výlučne vo všeobecnej rovine však nemožno relevantne považovať v danom prípade pre komplexné posúdenie v zmysle trestného zákona. Rovnako tak ani vyslovené závery druhého znalca MUDr., že doba 24 dní je celkovou dobou obmedzenia poškodeného na bežnom spôsobe života nemožno považovať za relevantný údaj, ktorý má pritom bagatelizujúci charakter oproti tomu, čo uvádzal druhý znalec, [REDACTED] v rámci vyjadrenia objektívne nevyhnutnej liečby zranení poškodeného, ktoré závery sú v tomto ohľade presvedčivejšie. Znalec [REDACTED] vo svojom pôvodnom písomnom znaleckom posudku (na jeho č. l. 17 a č. l. 219 trestného spisu) konštatuje, že doba liečenia poškodeného po poslednú jeho lekársku kontrolu, na ktorej už nebola žiadna liečba doporučená trvala 41 dní, keď od 12. marca 2014 poškodený začal už navštevovať školu, čo potvrdil aj sám poškodený. Senát okresného súdu práve uvedené skutočnosti považuje významné, pre právne posúdenie dlhšie trvajúcej poruchy zdravia v danom prípade, keď

skutočnosť, že poškodený začal navštevovať školu a vyvíjať aj fyzické aktivity, ktoré už nespádajú do rámca objektívne nevyhnutnej liečby a odkázanosti. Preto senát okresného súdu dospel k záveru, že v danom prípade nemožno hovoriť jednoznačne o dlhšie trvajúcej poruche zdravia z hľadiska citovanej zákonnej úpravy ustanovenia § 123 odsek 4 Tr. zákona a teda nemožno jednoznačne spôsobené zranenia u poškodeného charakterizovať, resp. právne posúdiť ako ťažkú ujmu na zdraví podľa § 123 odsek 3 písm. ch) Tr. zákona. V posudzovanom prípade sa však charakter poškodenia zdravia vrátane objektívnej nevyhnutnej liečby a s ňou spojeného závažného vplyvu na bežný spôsob života u poškodeného tesne priblížil ku charakteru ťažkej ujmy na zdraví podľa § 123 odsek 3 písm. e) a písm. ch) Tr. zákona.»

Okresný súd preto vzhľadom na uvedené „uznal oboch obžalovaných za vinných zo spáchania žalovaného skutku tak, ako je uvedený po nevyhnutnej úprave senátom okresného súdu vo výrokovej časti tohto rozsudku, bez narušenia skutkovej totožnosti pôvodne žalovaného skutku, a ich konanie právne posúdil v zmysle trestného zákona s prihliadnutím na všetky zákonné kritéria a preukázané okolnosti celého prípadu ako jednočinný súbeh dvoch trestných činov. Jednak ako pokus trestného činu zločinu ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve podľa §§14 odsek 1, 20 k § 155 odsek 1 Tr. zákona a jednak ako trestný čin prečinu výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 29 k § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona.“.

Pokiaľ ide o pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve, okresný súd uviedol, že „bolo nepochybne preukázané že aktívnym konaním oboch obžalovaných (u obžalovaného [REDAKOVANÉ] vo väčšej miere) boli spôsobené konštatované zranenia u poškodeného, ktoré v príčinnej súvislosti bezprostredne smerovali k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví v zmysle § 123 odsek 3 písm. e) a písm. ch) so zreteľom na odsek 4 citovaného zákonného ustanovenia. Tento následok však v danom prípade celkom nenastal“. Okresný súd ďalej konštatoval, že „to boli obaja obžalovaní, ktorí ako prví fyzicky zaútočili na poškodeného. V takomto konaní po istý čas na terase predmetnej reštaurácie pokračovali a obžalovaný [REDAKOVANÉ] neskôr aj vo vnútri reštaurácie a potom aj pred ňou potom, čo poškodený začal unikať zo sféry oboch

obžalovaných. Senát okresného súdu sa nemohol stotožniť s obhajobnými tvrdeniami, že terasa reštaurácie, kde vznikol konflikt medzi oboma obžalovanými a poškodeným nie je miestom verejnosti prístupným. Už len fakt, že ide o bezprostredne vonkajší priestor reštaurácie s plynulým prechodom, a že v inkriminovanom čase poškodený bez akýchkoľvek problémov sa tam dostal, splňal kritéria miesta verejnosti prístupnom. Napokon aj pokračujúci útok obžalovaného [REDAKOVANÉ] vo vnútri reštaurácie a pred ňou na ulici takýmto miestom jednoznačne je a jeho útok pritom bol minimálne v prítomnosti troch svedkov ([REDAKOVANÉ]), najmä pokiaľ ide o vnútorné priestory reštaurácie. Preto obaja obžalovaní súčasne naplnili aj skutkovú podstatu prečinu výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona. K formálnym spoločným znakom u citovaného zločinu a prečinu u oboch obžalovaných senát okresného súdu uvádza, že obaja obžalovaní z hľadiska veku a trestnoprávnej zodpovednosti evidentne splňajú tento znak podľa § 22 Tr. zákona a ani u jedného z nich nebola zistená nepričetnosť či jej zníženie v zmysle § 23 Tr. zákona. Obaja v oboch prípadoch konali jednoznačne formou priameho úmyslu (*dolus directus*) podľa § 15 písm. a) Tr. zákona. Ani jeden z obžalovaných, a obžalovaný [REDAKOVANÉ] ako sa bránil už tobôž, nekonali v nutnej obrane v zmysle § 25 Tr. zákona, čo by ich mohlo exkulpovať (vyvinieť) a nebolo by tomu tak ani v prípade, že by bolo preukázané, že to bol poškodený, ktorý by fyzicky útočil ako prvý. Naplnené boli teda u oboch obžalovaných v oboch prípadoch konštatovaných trestných činov subjekt a subjektívna stránka - úmysel. V prípade zločinu ublíženia na zdraví aj objektívna stránka - konanie, resp. ktoré bezprostredne a v príčinnej súvislosti s ich konaním viedlo k možnému následku spôsobeniu ťažkej ujmy u poškodeného ako aj objektívna stránka - konanie v prípade prečinu výtržníctva, keď obaja obžalovaní fyzicky na mieste verejnosti prístupnom napadli poškodeného. Rovnako tak boli naplnené aj objekty, ktoré obe skutkové podstaty trestných činov chránia, a to zdravie fyzickej osoby, ako aj záujem spoločnosti na ochrane verejného poriadku a pokoja a ich zachovávanie. V prípade prečinu výtržníctva bol naplnený aj potrebný materiálny korektív, t. j. stupeň nebezpečnosti konania oboch obžalovaných, zjavne vyšší ako nepatrný.“

Druh a výmeru trestu, ktorý bol sťažovateľovi uložený, okresný súd odôvodnil takto:
„U obžalovaného [REDAKOVANÉ] neboli také skutočnosti, ktoré by náležite odôvodňovali

existenciu akejkolvek poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zákona. Obžalovaný, aj napriek tomu, že má zahladené odsúdenie pre obdobnú trestnú činnosť nevykazuje dôsledne, že viedol doposiaľ riadny život, keď viaceré preukázané a konštatované priestupkové konania svojou povahou takéto konštatovanie vylučujú. Na druhej strane neboli zistené, ani prirážajúce okolnosti podľa § 37 Tr. zákona a preto senát okresného súdu v danom prípade ukladal trest obžalovanému za použitia § 38 odsek 2 Tr. zákona. U obžalovaného nemohol opomenúť, že práve on, ako podnikateľ a prevádzkovateľ predmetnej reštaurácie má dbať na zachovanie nielen spokojnosti svojich zákazníkov, ale predovšetkým ich bezpečnosti a v tomto smere byť aktívnym. Obžalovaný však postupoval práve naopak. Tým, že s obžalovaným [REDAKOVANÉ] navyše už počas nočného pokoja (vonku), na verejnosti a bez relevantného dôvodu (ochrana bezpečnosti a zdravia) strieľal z plynovej pištole (čoho si ako držiteľ a nositeľ strelných zbraní mal byť o to viac vedomý), čím rušil nielen nočný pokoj, ale najmä vyvolával oprávnený pocit nebezpečenstva, na čo reagovali predovšetkým prítomní hostia, poškodený a obe svedkyne ([REDAKOVANÉ]). A tiež nemožno opomenúť aká bola jeho reakcia na to, keď poškodený upozorňoval na streľbu a s ním spojený motív obžalovaného, ktorý reagoval surovým fyzickým útokom na poškodeného. Taktiež nemožno opomenúť aj následok, ktorý obžalovaný spôsobil, jeho väčšiu mieru zavinenia na spôsobenom následku predovšetkým na zdraví poškodeného, ktorého následok mal veľmi blízko k spôsobeniu ťažkej ujme, resp. k nej všetko bezprostredne smerovalo. Podstatným bol aj jeho nekritický postoj vyplývajúci z jeho ľútosti, ktorú prejavoval však výlučne iba vo vzťahu k svojej osobe a svojim osobám blízkym, za čo však nesie výlučne sám zodpovednosť. Obžalovanému musel byť ukladaný úhrnný trest podľa kritéria ustanovenia § 41 odsek 1 Tr. zákona, t. j. v danom prípade v zmysle § 34 odsek 6 Tr. zákona bolo možné obžalovanému uložiť výlučne úhrnný trest odňatia slobody, a to podľa najprísnejšej skutkovej podstaty, t. j. podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona, v zákonnej sadzbe od 4 do 10 rokov. Obžalovaný svojim doterajším životom aj tým, ako reagoval aj na konštatované priestupkové konania preukázal, že si dostatočne neuvedomuje závažnosť svojho doterajšieho hrubého správania sa, že je impulzívny, reaguje agresívne a evidentne neprimerane a rovnako preukázal aj hrubú ľahostajnosť v danom prípade vo vzťahu k vzniknutým následkom u poškodeného, keď u neho nemožno v budúcnosti vylúčiť aj ďalšie pridružené možné následky na jeho zdraví vzhľadom na charakter zranení u neho. Preto

senát okresného súdu dospel k záveru, že primeraným trestom pre obžalovaného bude iba uloženie trestu odňatia slobody v dolnej polovici zákonnej sadzby, vo výmere 6 (šesť) rokov, obligatórne spojeného s jeho výkonom, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný nebol pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody a iné, prísnejšie zaradenie podľa odseku 4 citovaného zákonného ustanovenia pre dosiahnutie celkového účelu trestu vyplývajúce z ustanovenia § 34 Tr. zákona nebolo potrebné. Senát okresného súdu u obžalovaného nezistil absolútne žiadne skutočnosti preto, aby bolo možné u neho postupovať podľa § 39 Tr. zákona a trest mu ukladať pod dolnú hranicu zákonnej sadzby. Takto uložený trest naplní tak individuálno-preventívny účinok ako aj generálno-preventívny účinok, pretože spoločnosť takéto závažné konania nemôže v žiadnom prípade tolerovať. Takto uložený trest nie je ani v rozpore s ustanovením § 34 odsek 3 Tr. zákona, keď o. i. chod jeho podnikania ani doterajším výkonom väzby narušený nie je, keďže ho plynulé zabezpečujú osoby blízke obžalovanému.“

Ako z už citovaných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vyplýva, vo veci konajúce súdy ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Z odôvodnení ich rozhodnutí je dostatočne zrejmé, o aké dôkazy opreli svoje závery, prečo sa odmietli zaoberať niektorými návrhmi zo strany sťažovateľa, čo považovali za preukázané, ako sa vysporiadali so zistenými rozpormi, či už vo výpovediach obžalovaných, poškodeného, svedkov, alebo vyhotovených znaleckých posudkoch. Aj napriek nesúhlasu sťažovateľa s výškou uloženého trestu okresný súd a následne aj krajský súd venovali dostatok pozornosti aj otázke druhu a výmeru trestu, pri ukladaní ktorého postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu nie sú dostatočne odôvodnené, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie,

ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov alebo právo na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

Na podklade už uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd aj krajský súd postupovali v medziach svojej právomoci, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne udržateľné. Napadnuté rozhodnutia sú aj dostatočne odôvodnené.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj

ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením krajského súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľom označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver* a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013).

Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva zrejماً súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení iného práva sťažovateľa zaručeného ustanoveniami dohovoru (čl. 6 ods. 1, pozn.), nemohol dospieť k záveru, že by krajský súd porušil právo sťažovateľa zaručené čl. 13 dohovoru.

3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd veľmi reštriktívnym spôsobom aplikoval ustanovenia o prípustnosti dovolania v jeho trestnej veci. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje za nedostatočne odôvodnené.

Najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľ svoje dovolanie odôvodnil obdobným spôsobom ako sťažnosť, ktorú adresoval ústavnému súdu, pričom ako dovolacie dôvody uviedol dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb a má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.*

V tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť i to, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, ktorými sa v dovolaní odôvodňuje existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Dôvody dovolania je treba chápať materiálne, a preto nestačí na ne len formálne poukázať v podanom dovolaní, aby sa tým vyhovel ustanoveniu § 374 Tr. por.

Dovolanie je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva.“

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol, že *„právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého*

procesu, zabezpečuje rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátora na druhej strane. Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Zákon pre uplatnenie dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé porušenie práva na obhajobu).“.

K sťažovateľom uvádzaným dovolacím dôvodom najvyšší súd považoval za potrebné uviesť: „Celé dovolanie obvineného smeruje k zlému vyhodnoteniu dôkazov konajúcimi súdmi, k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku, a tým aj k nesprávnej právnej kvalifikácii konania obvineného. Ako už bolo konštatované v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto uznesenia, dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por. spočívajú v chybách právnych, nie skutkových. Skutkové okolnosti nie sú predmetom konania o dovolaní. Dovolací súd je viazaný skutkovými zisteniami, ku ktorým dospeli konajúce súdy.

K námietke obvineného k odôvodneniu rozhodnutí v tom smere, že rozhodnutia sú stručné, tým pôsobia arbitrárne, sú nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu základných ústavných práv na obhajobu a spravodlivé súdne konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na ustanovenie § 371 ods. 7, podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Dovoláním možno napadnúť rozhodnutie len pre výroky v ňom obsiahnuté, ale nie pre jeho odôvodnenie.“

Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie sťažovateľa «nenapĺňa žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pokiaľ obvinený namieta uloženie neprímerane prísneho trestu. Aj v tomto prípade obvinený spochybňuje skutkové zistenia súdov, keď v dovolaní uvádza, že súdy uložili tresty na podklade nesprávne vyhodnotenej dôkaznej situácie.

K námietke obvineného uvedenej v dovolaní, že súdy nesprávne kvalifikovali konanie obvineného, že pokus ťažkej ujmy alebo konanie bezprostredne smerujúce k úmyselnému spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví neboli v konaní jednoznačne, nespochybniteľné a usvedčujúco preukázané, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v dovolacom konaní môže dovolací súd posúdiť, či skutok, pre ktorý boli obvinení odsúdení, je správne právne kvalifikovaný. Najvyšší súd konštatuje, že skutku uvedenému vo výroku

odsudzujúceho rozsudku zodpovedá právna kvalifikácia konania obvinených. Najvyšší súd nemôže, ako to už je viackrát uvedené v tomto uznesení, prehodnocovať skutkové zistenia konajúcich súdov, nemôže sa zaoberať tým, ktorý z obvinených bol aktívnejší v útoku na poškodeného, či súd dostatočne vyhodnotil pri ukladaní trestu rodinné pomery obvineného ■■■■■ nemôže vyhodnocovať, či v konaní bol dostatok priamych dôkazov. Ak by mal Najvyšší súd Slovenskej republiky prehodnocovať uvedené dôkazy, ako to navrhuje obvinený, musel by prehodnocovať skutkové zistenia konajúcich súdov, čo je v dovolacom konaní neprípustné.

K argumentom obvineného ohľadne znaleckého posudku ■■■■■ ■■■■■ najvyšší súd poznamenáva, že znalecký posudok je len jedným z kritérií, ktoré súdy vyhodnocujú pri posudzovaní právnej kvalifikácie konania obvinených. O právnej kvalifikácii konania obvineného rozhoduje súd, nie znalec.

Nerešpektovanie zásady „in dubio pro reo“, na ktorú poukazuje obvinený v dovolaní, nezakladá ani jeden z dovolacích dôvodov...».

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci trestného konania je spôsobilé privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. V tomto smere ústavný súd plne akceptuje, že najvyšší súd ako súd dovolací nie je už na základe samotného vymedzenia dovolacích dôvodov predurčený na úplný prieskum rozsudkov nižších súdov činných v rámci trestného konania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, neustanovil by katalóg dovolacích dôvodov. Už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku ospravedlňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom. Z uvedených dôvodov vo všeobecnosti platí, že selektívne chápanie dovolania nepredstavuje ani odopretie opravného prostriedku v trestnom konaní podľa čl. 13 dohovoru. Dohovor nežiada, aby bolo zabezpečených viac opravných prostriedkov. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v trestnom súdnom procese Slovenskej republiky inštitút odvolania. Slovenská republika nemusí mať v súvislosti s dohovorom žiadnu tretiu inštanciu trestného súdnictva. Môže ju mať preto (*argumentum ad maiori*

a minus) zriadenú len pre korekcie zákonodarcom ustanovených chýb pri realizovaní trestnej represie (pozri napr. I. ÚS 402/08, IV. ÚS 294/2010, IV. ÚS 332/2014).

Ako už bolo uvedené, súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), zároveň však platí, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

Ako z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, najvyšší súd po tom, ako interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania s prihliadnutím na sťažovateľom namietané dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku, posúdil relevantnosť námietok sťažovateľa. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, aj keď síce nie podľa predstáv sťažovateľa, podľa názoru ústavného súdu postačujúcim spôsobom odôvodnil, prečo bolo potrebné jeho dovolanie odmietnuť.

Ústavný súd preto konštatuje, že právny názor, na ktorom je založené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, je z ústavného hľadiska udržateľný a v okolnostiach danej veci nič nenasvedčuje tomu, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, ani práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení vyslovil právne závery, ktoré sťažovateľ nepovažuje za správne či dostatočné a s ktorými nesúhlasí, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto záverov a taktiež nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor ústavného súdu svojím vlastným (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2017